

Moravě a ve Slezsku, že zákon také dle znění svého toliko na tyto učitelky se vztahuje, že tudíž neplatí pro učitelky nestátních škol na Slovensku.

Tomu nasvědčuje také důvodová zpráva kulturního výboru z 15. července 1919, tisk 1439, ve které se uvádí, že zrušením předpisů zem. zákonů v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, kterými zaveden byl celibát učitelek, bude odstraněna křivda po řadu let páchaná, a dle níž výbor na otázku, může-li odstranění celibátu učitelek stanoveno býti zákonem říšským, odpověděl kladně v uvážení, že v době usnášení zákona jedině činným legislativním sborem v území čsl. republiky bylo Národní shromáždění a že proto lze vydati říšský zákon, třeba by jím rušena byla ustanovení zákonodárství zemského, jež s ním nejsou v souladu.

Právní názor, o který žal. úřad napadené rozhodnutí opřel, odpovídá tudíž zákonu, i náleželo proto stížnost, brojící jen proti tomuto názoru, jako bezdůvodnou zrušiti.

Č. 3728.

Učitelstvo: * Učitelům veřejných škol národních, spravovaných podle zákonů zemských, nepřisluší vůči státu nárok na 50% slevu přepravného při přesídlení na vlastní útraty.

(Nález ze dne 12. června 1924 č. 10.675).

Věc: A. M. v T. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu železnic (min. konc. Dr. Ant. Bouček) o slevu dovozného při přesídlení.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná:

Důvody: Výnosem ředitelství čsl. státních drah v Brně z 19. července 1922 nebylo žádosti A. M., skutečného učitele v T., za snížení poplatku za dopravu věcí po dráze s 925 Kč 90 h na polovinu vyhověno, poněvadž 50%ní sleva přiznaná státním úředníkům, nepřisluší učitelům obecných a měšťanských škol a slevu z chudoby nelze st-li přiznati.

Nař. rozhodnutím nebylo stížnosti A. M. vyhověno, poněvadž zák. z 23. května 1919 č. 274 Šb. nepropůjčuje učitelům obecných a měšťanských škol charakteru skutečného státního úředníka, nýbrž přiznává jim toliko služební příjmy státních úředníků. Nemají tedy učitelé nárok na výhody státním úředníkům zajištěné.

Rozhoduje o stížnosti vycházel nss z následujících úvah:

Výnosem min. žel. č. 12112 z r. 1904, který pro posouzení tohoto případu v úvahu padá, bylo vysloveno, že může býti aktivním státním zaměstnancům přiznána výhoda, záležející v 50%ní slevě přepravného za předměty, které se následkem přesídlení po dráze dopravují, na předložení vysvědčení nemajetnosti, v případě, stěhuje-li se zaměstnanec na vlastní útraty.

Z obsahu výnosu a účelu jeho, poskytnouti nemajným aktivním zřizencům státním částečnou náhradu útrat, spojených s přesídlením úředníka, vychází na jevo, že výhoda snížení přepravného poskytnuta byla zřizencům státním státem jako provozovatelem podniku v jeho vlastnosti jako zaměstnavatele. — —

Stížnost — poukazujíc na ustanovení čl. II. a odst. 2 § 10 paritního zák., pak na ustanovení § 35 zák. č. 292/20 — vytýká nař. rozhodnutí nezákonnost.

Učitelé národních škol nebyli podle dřívějších zákonů školských, zejména podle zákonů zemských, »týkajících se právních svazků učitelstva«, zaměstnanci státními a neměli také vůči státu nijakých nároků na poskytování určitých platů nebo výhod, nýbrž měli nároky tyto toliko v mezích zákonem stanovených vůči příslušným vydržovatelům školy.

Na tomto stavu věci se dosud nic nezměnilo. Podle čl. II. par. zák. č. 274/1919 byl sice učitelstvu na veřejných školách obecných a měšťanských přiznán v podstatě nárok na stejné požitky v nejširším slova smyslu, jež přísluší státním úředníkům se stejným vzděláním a v odpovídajících hodnostních třídách. Paritní zákon neposkytl však učitelstvu veřejných obecných a měšťanských škol vůči státu žádného nároku na jakékoliv požitky. Vysvětluje to jasně z čl. V., jenž předpisuje, že osobní náklad na učitelstvo veřejných škol obecných a měšťanských hraditi budou až do konečné úpravy posavadních poměrů nynější vydržovatelé.

Z par. zákona nemůže tudíž jednotlivý učitel vůči státu odvozovati žádného nároku na jakékoliv požitky.

Za tohoto stavu není třeba zkoumati, zda výhoda 50% ní slevy dovozného jest takovou výhodou, jakou má na mysli cit. čl. II. par. zák. I kdyby tomu totiž tak bylo, pak by nárok na výhodu tu příslušel st-li vůči konkurenčním činitelům, hradícím jeho požitky a nikoli vůči státu. Nárok vůči státu na slevu přepravného nevyplývá také z ustanovení odst. 2 § 35 zák. z 9. dubna 1920 č. 292 Sb., na který st-l dále poukazuje. Neboť zákon tento nařizuje sice v § 35, odst. 2, že veškerý náklad osobní hrazen má býti ze státních peněz, avšak § 38 téhož zákona zároveň stanoví, že ustanovení zákona mimo předpisy zákona o školách menšinových, o kterou zde nejde, — vstoupí v platnost v době, která bude určena nařízením vlády; nařízení takové dosud nebylo vydáno.

Také z ustanovení § 10 par. zák. nemůže st-l ničeho pro svůj nárok dovozovati, ježto také nároky v § tomto stanovené (na naturální byt, naturální požitky, diety a cestovní výlohy) nepřísluší učitelům vůči státu, nýbrž vůči konkurenčním faktorům, povinným podle platných zákonů předpisů hraditi tyto náklady, jak jasně vyjadřuje citovaný již čl. V. zák. č. 274/19 a odst. 1 § 35 zák. č. 292/20.

Nepřiznal-li tedy žal. úřad st-li, který není státním zaměstnancem, na útraty státu výhodu, záležející ve slevě 50% přepravného, nelze v tom spatřovati již na základě předchozích úvah, — tedy nehledě ani k tomu, zda vůbec cit. výnos min. žel. č. 12112 nějaký nárok vůči státu zakládá — porušení subjektivního práva ve smyslu § 2 zák. o ss.

Proto byla stížnost jako bezdůvodná zamítnuta.

Č. 3729.

Státní úředníci: I. * Úředník pragmatikální, resignující na státní službu (§§ 84, 86 služ. pragmatiky), nemá nároku na vrácení pensijních příspěvků. — II. O právní povaze pens. příspěvků.

(Nález ze dne 13. června 1924 č. 3067).